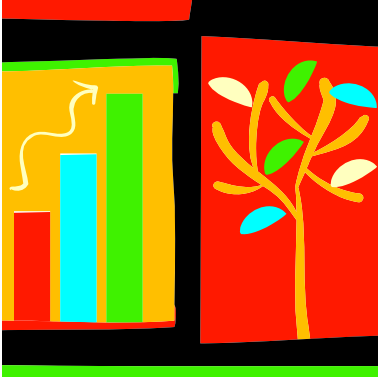

Marcel

Nợ

Càng ngày, khi tuổi khờ khạo lùi xa, tôi hay nghe người ta nhắc đến chữ "nợ". Nào là nợ tiền, nợ tình, nợ ơn... lại có cả nợ oán, nợ thù. Thế mới biết cuộc sống lắm kiểu nợ nần.

... Có một người quây gánh nợ đi rao. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm cũng trôi qua, người ấy vẫn cặm cụi đi, cặm cụi buông lời rao khàn đặc: "Có ai làm ơn mua giùm tôi chút nợ đời...". Mọi người thấy thế đều cười mỉa mai: "Đồ điên. Con người chỉ có nhu cầu mua hàng hoá, lợi lộc, chứ ai dại gì đi mua nợ".

Ngay cả gió cũng chối bỏ bằng cách đánh bạt tiếng rao não ruột ấy vào lãng quên.

Mặc kệ! Người ấy vẫn cần mẫn đi. Gánh nợ theo năm tháng càng trĩu xuống, mòn vẹt đôi vai gầy.

Tôi đã gặp người ấy vào buổi chiều trên phố sắp mưa dông. Lúc đó ai ai cũng ráng phóng xe thật nhanh về nhà để tránh cơn mưa. Người gánh nợ hót hải, cuống quýt, sợ nước mưa làm gánh nợ nặng thêm. Người ấy nhìn tôi, nhìn chuỗi người trên phố bằng ánh mắt cầu cứu, lênh láng buồn. Hình như... tôi đã chạnh lòng. Nhưng rõ ràng tôi đã mau chóng lặn vào dòng

người đưa chen, hối hả.

Chiều nay, rỗi rãi, ngồi nghe ca sĩ hát: "Nợ lại lần này trong cõi đời nhau...", tự dung tôi nghĩ: "Mình có nợ ai không nhỉ?". Giật mình, nhớ ra mình mắc nợ nhiều lắm: Nợ mẹ cha một khối hy sinh, nợ bạn bè một khối ân tình, nợ người thương một cuộc đời... Hoá ra lâu nay mình cũng là kẻ gánh nợ. Sao tôi không thấy nặng?

Chợt nhớ người gánh nợ chiều mưa.

Bao giờ gặp lại cho tôi được trả gánh nợ ơ thờ...

"Có những lúc trên đường đời tấp nập

Ta vô tình đi lướt qua nhau

Có ai biết nào ngờ đang để mất

Một tâm hồn mong đợi từ lâu"

Đánh máy : Marcel

Nguồn: VNTQ

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 13 tháng 3 năm 2007